

[Aksel Larsen.]

måske udarbejde en helt ny. Jeg tvivler jo ikke på, at han har ret. Men så længe man ikke har fundet ud af, hvad man så vil gøre, og hvis man stadig væk vil opretholde et nytteløst militærberedskab, er det så ikke u hensigtsmæssigt at fortsætte med militært byggeri, med våben- og ammunitionanskaffelser for at udfylde en forsvarsordnings rammer, som man erkender er forældet og ikke er hensigtsmæssig? Medens man overvejer, kan man da i det mindste sætte kadencen ned og forsøge at spare et par hundrede millioner eller måske mere om året. Jeg synes også, man burde tænke på, at selv om der tilsyneladende ikke er noget fremskridt i de internationale nedrustningsforhandlinger — der er i hvert fald ingen aftale truffet om noget sådant — er der dog visse stormagter, der synes at have beskåret deres militæruddgifter en del. Om der foreligger tosidede eller halve aftaler derom, det ved jeg ikke, men jeg ved altså, at det er sket, og jeg synes, at det ikke gjorde noget, om vi efterlignende disse stormagter.

I øvrigt behøver vi ikke at vente på, at andre skal gå i spidsen. Vi har lov til selv at tage et initiativ. Jeg anbefaler altså, at man ser, om der ikke kan spares en del på denne konto, og med det ærede medlem hr. Baungårds nye uministerielle trosbekendelse skulle der vel være større muligheder i denne retning end før, selv om det må erkendes, at det ærede medlem ikke udtalte sig nær så stærkt og bombastisk, som det forekom, da man så Politikens overskrift i referatet af en af hans taler i går.

Regeringens formål med at foreslå forhøjelse af forbrugsskatterne er et dobbelt: man vil på én gang skaffe statskassen indtægter og begrænse befolkningens forbrug. Hvad det sidste angår, bør den betænke, at endogså dens egne tre vise mænd, ja, endogså den tidligere nationalbankdirektør, har erklæret, at ikke blot forbruget, men også investeringerne er for store og skyld i de vanskeligheder, vi skal slås med. Jeg synes også, at når det ærede medlem hr. Poul Møller bebrejder regeringen, at den ikke retter sig efter de tre vise mænds råd, burde det ærede medlem også være talsmand for, at man skal kigge på, om der ikke investeres for meget i det private

erhvervsliv herhjemme. Som såvel den højtærede økonomiminister som jeg har fremhævet, tyder alt på, at investerings-takten godt kunne tåle at blive reguleret nedad, og så vidt jeg kan se må dette bedst kunne gøres ved i almindelighed at nedsætte den tilladte afskrivningsprocent og desuden ved at gøre afskrivningerne variable, sådan at navnlig eksportindustrien tilgodeses, ved at den får de højest tilladte afskrivningsprocenter. Målt i penge ville noget sådant også hjælpe statskassen noget mere end den foreslåede forhøjelse af aktieselskabsskatten.

Jeg kan kun beklage, at regeringen har tilladt den højtærede handelsminister at sige i går, at regeringen allerede har kastet tre skovfulde jord på de råd, der er givet den, om at kigge på, om afskrivningerne fortsat burde være så høje. Jeg ved godt, at der er dem, der råber lige så højt, som det ærede medlem hr. Peter Nielsen gjorde, da han begyndte sin tale. Han forklarede, at hvis vi ikke fik gennemført buketten, ville vi blive ramt af al landens ulykker, arbejdsløshed, oversvømmelser, valutakrise, og jeg ved ikke hvad. Der er dem, der råber lige så højt i anden retning. De siger, at hvis man piller ved afskrivningsreglerne og nedsætter procenterne, går dansk industri rabundus, men det passer ikke. Vi har haft denne høje afskrivningsprocent i så mange år, at industrien i allerhøjeste grad har fornyet sit produktionsapparat, er konkurrencedygtig; og som jeg vistnok tidligere har sagt, det er skadeligt, hvis man så fortsætter med at tillade denne høje afskrivningsprocent. Den er mig bekendt højere end i noget andet land, vi kan sammenligne os med.

Regeringen syntes ikke om min idé med en ekstraordinær formueopgørelse og tilhørende pengeombytning — eller den ville i hvert fald ikke give tilsagn om at overveje en sådan foranstaltning i denne omgang. Det beklager vi. Men så må det være tilladt at erindre om, at finansministeren efter sine egne erklæringer her i tinget er klar over, at skatteligningen ikke er effektiv eller kun er effektiv over for lønmodtagere, og at han har lovet at overveje, hvad der kan gøres. I al den megen tale om en skattereform — guderne skal vide, at vi trænger til en sådan — kan det ikke blive fremhævet nok,